

натопишъ утре въ котлитъ, да накитишъ прозорцитъ и единъ стръкъ да овисне на ржченика ти. Да милва любовно странитъ ти, опърлени отъ сухия вѣтъръ.

Стигнахъ голѣмия отулъ. Че ми дойде на ума, каква голѣма чешма може да стане. Тамъ заварихъ куция Ибрахимъ и магарето му. Кара два сандъка яйца. Седнахме подъ върбата и заприказвахме. Нали сме стари приятели? Едно време, кога бѣхъ малъкъ, Ибрахимъ стана ратай у дома. Той ме е училъ да коса и ора.

Хей, Ибрахимъ!

Да ми е честита годеницата!

Върбата навежда клони и мокри чело въ дървеното зелено отъ жабунякъ корито. Шумолятъ ливадитъ, шумолятъ клонитъ, шумоли отуля.

Да ми е честита!

Чувашъ ли, Марио, цѣлиятъ свѣтъ знае, че ти си моя годеница, и тревичкитъ знаятъ.

Ибрахимъ извади отъ червения си поясъ широка кожена пунгия, бръкна въ нея и ми подаде сухъ кичоръ билка.

— Тѣзъ дине гледахъ да те срѣщна. Нѣ! Свари ги. Пиешъ ти, пиешъ и момичето. Ногу са цѣровити. За меракъ. Развала нѣма.

— Ибрахимъ, като ходишъ по селата, не си ли виждалъ вѣрното ми куче съ два бѣли белега на челото между очитъ. Изгуби се една нощъ, сякашъ въ земята потъна. Откраднаха ли го, убиха ли го, незнамъ.

Не го виждалъ. Нищо.